

Интервю с мистър Х., публикувано в известна медия

Правилото, че сексът решава всички проблеми, при Х не важи. По-точно не важи за съпругата му Ю. Каквито и опити за прави той, каквито и тактики да предприема, нищо не се получава. Иначе казано, леглото вместо да ги събира, ги разделя.

-Защо се получава така, Х? Как си обясняваш това разминаване?

-Ако можех да си го обясня, нямаше да поискам този разговор. Искрено се надявам, че по-опитните читатели ще ми дадат съвет. Все си мисля, че съм прав, че правя най-доброто за Ю, но не е така. А и нямам кой знае какъв опит. На 24 години съм, тя е на 22. Чувал съм, че под завивките всичко лошо остава в миналото, а при нас е точно обратното – на следващия ден дори е по-зле.

-Откъде според теб тръгват проблемите?

-Може би от несходство в характерите, макар да мисля, че характерът не е определящ във връзката. Ако обичаш даден човек, трябва да го приемеш такъв, какъвто е – с всички плюсове и минуси.

-Какви са вашите минуси?

-Аз съм непредвидлив, за разлика от Ю. Не се сещам кога точно да изхвърля боклука, кога да не чета вестник, кога да ѝ обърна повече внимание. Тя пък в такива моменти, вместо за ми каже: Защо не изхвърлиш боклука?, мълчаливо се сърди. И твърди, че мъжът сам трябва да се сеща за тези неща. Ама мога ли да ѝ чета мислите кога какво иска? Нали затова двама души живеят заедно, за да си споделят всичко, да говорят, да обсъждат... Мълчанието при нея не е злато, то е истинско мъчение. Тя може да мълчи с дни, от което пък на мен ми става още по-тягостно. Понякога ми е жал за нея, че се измъчва, друг път ужасно ѝ се ядосвам и я обиждам.

-Как я обиждаш, с думи?

-И с думи, и с действия. Казвам ѝ, че щом иска да мълчи като риба, аз пък ще вървя назад като раците.

-В смисъл?

-В смисъл, връщам се към стария си начин на живот – обаждам се на приятели и се запиваме някъде. Колкото и да не ми е приятно да им се оплаквам, го правя, защото човек в такива моменти има нужда да сподели болката си.

-Те какво ти казват?

-Да я разкарам и да си гледам живота. Жени – под път и над път. Тогава пък на мен ми става още по-гадно, защото аз не това искам. Искам разбиране от тях, имам нужда от съвет, а те почти ми се подиграват. После се връщам у дома и моля Ю. за прошка. Тя обаче е още по-сърдитата, защото вече знае, че съм казал на приятелите си за поредния скандал. И ей така мълчанието ѝ продължава.

-Спомена ми, че и под завивките не се получава.

-Нямаш представа колко пъти, като си легнем, съм опитвал да я прегърна, да я целуна... Тя не поддава. Обръща гръб и се прави на заспала. В същото време понякога я чувам да плаче тихичко.

-Какво правиш тогава?

-Е какво мога да направя - нищо, просто изчаквам да й мине. А ако знаеш само точно в такива моменти как я желая! Веднъж го направихме така, след скандал и обиди тя ми разреши да я прегърна и сексът си дойде от само себе си. Макар още да плачеше, беше невероятна. Но само един-единствен път беше. Не се повтори. Оттогава спрях да я моля.

-Прав си, че мълчанието на жената е много тягостно, но честно да ти кажа – в такива мигове, колкото и да мълчим и да не сме прави, ние продължаваме да търсим нежност, разбиране...

-Е хубаво, ама всеки път от мен ли да минава? И аз имам достойнство все пак.

-Може би тук е разминаването ви. Всеки си има принципи, гордост, достойнство и не успявате да стигнете до компромис.

-Как се стига до компромис, когато и аз, и тя държим на своето и всеки си мисли, че е прав?

-Може би е добре да се консултираш с психолог или сексолог, след като и в леглото не решавате проблема?

-Да бе, да не съм болен?

-Не става въпрос за болест, а за напасване на характерите – нещо, което го има при всяка двойка в началото на брака.

-Неудобно ми е да ходя по доктори. Ако приятелите ми разберат, ще ме спукат от бълзици. Затова реших пред вас да се изповядам. След като сами не можем да се сдобрим дори в леглото, кой ще ни помогне?

-Какво ще кажеш за консултация със сексолога ни д-р Вrabчев? Ще е анонимно.

-Ако той се съгласи.

-Ок, ще му предам този разговор. Мисля, че няма да съжаляваш.

-Благодаря.

-Последен въпрос – държиш ли да запазиш брака си с Ю.?

-Повече от всичко на света.

Здравейте,

Дълго мислех, към кого да се обърна с това мое: "Здравейте". Към редакцията на медията или към така наречения мистър X, сиреч към мъжа, когото интервюират. Случва ми се за първи път, откакто отговарям на въпроси на читателите. Нямам директно поставен въпрос от него. Това защото, когато един човек, бил той мъж или жена, пък и двамата заедно ми поставят въпрос, касаещ моята компетентност, те вече вътре в себе си се заангажират в известна степен с изпълнението на тази или онази моя идея, която те си харесат и вярват, че тя ще им помогне за разрешаване на проблемите им. Иначе казано, аз не съм сам нито пък те, в тази своеобразна битка. И още по-важно - ние сме съюзници, а не противници! А тук види се, че този мистър X не вярва в мен, даже и се срамува за себе си, от факта че му се е наложило да потърси компетентната ми помощ. Запомнете, млади хора – не само болните се допитват да мен. Не само... Има една чужда дума – превенция. Според Световната здравна асоциация - тя е много, ама много важна. В превод на български е предвиждане и предотвратяване на проблемите още в техния зародиш. Преди болестта. И още - помага се тогава, когато се помага на време! Нали? А не когато всичко е загубено!

Та точно тук бих казал - във връзка с отричането на една медицинска консултация. Важни са не само първите седем години от живота на човек. Много са важни и първите седем книги, които този човек е прочел в живота си. Но дотук, с тези мои „наивни“ разсъждения! До тук...

А сега – на работа. И така: "държиш ли да запазиш брака си с Ю?...Повече от всичко на света!".

Но аз пък на свой ред ще задам въпрос на X и Ю. Моля Ви, отговорете ми – защо сте заедно? Или още по-точно – защо СМЕ заедно?! Много е важен отговорът Ви. Защото този отговор ще ми даде на мен точно онова: дали има смисъл от моята работа от тук насетне!

И така, да допуснем, че дотук всичко е ОК. И да вървим нататък. Двама, мъж и жена, се харесат, че даже и се влюбват и заживяват не само под общ юрган, но и - запомнете това, завинаги под един покрив! Може като семейство, може и като на семейни начала. Но само си мислим, че е покрив. Защото над него е небето. И нещо скрито не остава за това небе, нищо скрито. Рано или късно всичко се вижда от всички. Дали е добро или

лошо – зависи само и единствено от нас двамата!

Твърдя, и докато съм жив ще го твърдя, че има три сексуални зрялости в днешното ни човешки общество. И те са: физическа, психическа и социална сексуални зрялости. По две думи за всяка. Физическа – пубертетът се е състоял. Половите хормони превръщат момчето в жена, съответно момчето в младеж. Могат да се любят и да зачеват и раждат деца. Психическа – когато вече разсъждаваш трезво за нещата в живота и знаеш, че ти си мъж, а тя е жена. И най-важното в любенето е нежността, взаимната нежност. И още нещо – насила хубост не става. И още, още нещо – в любенето за да получиш, преди това би следвало да дадеш. И сега най-важната сексуална зрялост – социалната. Сиреч ти вече сам си вадиш хляба. Но не само за себе си, а и за човека до себе си. И най-важното тук може да се каже само с една дума – ОТГОВОРНОСТ! Да носиш във всичко, що е твой полов живот – отговорност! Да, това е вече истинският, вече пораснал, зрял човек. Ето, това е пътят към щастието. Имаше една такава музикална пиеса – със същото име. Солото там бе от тенор-саксофони. Прекрасно звучеше. И аз си я пусках пак, и пак и пак... Но да стигнем дотам, до този път към щастието, затова би следвало да има познание. Познание още от детските ни години. Познание у нас за едни добри, приятелски взаимоотношения при нашите родители. Познание за функцията на половите органи и на мъжа и на жената. Познание за психосексуалността и на мъжа и на жената. Познание за една психология на двамата партньори и начина им на живот, когато вече не са само под един юрган, но и под един покрив. И най-важното условие тогава е: АЗ и ТИ да сме НИЕ! Да не ме разберете накриво. Пак сте си АЗ и ТИ, но вече сте заедно. Вече сте ЗАЕДНО, като партньори и в леглото и в живота. АЗ като мъж. ТИ като жена. А не противници – както е във вашия случай. А това е така, защото не сте подготвени за това. И така ще бъде винаги. С всеки следващ за Вас и за нея партньор.

И веднага ми идва на ум един пример, който mine се - не mine давам в такива случаи.

Ето този пример: Напрегнете въображението си. ЗИМА, много студена зимна нощ. Дърво и камък се пукат от студ. А там, на една гола полянка – две малки таралежчета. И няма къде да се скрият от тази вълчи студ. Единствената възможност е да се гушнат за да се топят взаимно до утре сутринта, когато слънчицето изгрее и ги спаси. Да, ама всяко едно от тях си има какво? Бодли! Ето истината – ако и двете съумеят да си дръпнат бодлите, за да не се нараняват едно друго - ще живеят, иначе...

А при Вас, двамата, какво? Много бодли и при Х и при Ю. И не ги отдръпват. Напротив, влезли сте в една жестока война помежду си заради тези бодли. Символ на вътрешното

ви ЕГО. И най-страшното е, че в тази взаимна война се наказвате и двамата един друг с най-жестокото: наказвате се със САМОТА. Според мен от самотата по-страшно няма. А вие хем живеете двамата, хем се намирате в пълна самота. Защото така се наказвате един друг.. Тя Вас, по нейния си женски начин: мълчание и отблъскване, когато искате да се любите с нея. А вие, мистър Х къде отивате? Е, как къде - едно и също вече стотици, и стотици години при човечеството ни, с приятели в кръчмата. И в резултат и тя е наказана от Вас да е самотна. И банално и елементарно, драги ми Уотсън. Всъщност наказващият наказва и себе си. Пак! И виновният за това, разбира се е другият. Ние всъщност сме невинни. Ама много. Е, вижте когато някой посочва друг с показалеца си, в смисъл че този другият е виновен, вижте другите три пръста под показалеца на тази негова ръка към кого сочат! Вижте!

И това обяснява всичко. И как искате след това общият юрган да лекува нещата помежду Вас?! Ама лекува този юрган, под който двамата са нежни и обичащи един друг. Тогава.. А не тези, за които този общ юрган е символ на самотата. Под него и двамата се чувстват като арестанти. Как ще лекува? Не става въпрос за нещата от бита – кои ще са за мъжа, а кои за жената. Става въпрос за изработване на една интуиция във всеки от вас двамата. Тази интуиция се изработва и чрез разговор, и чрез разбиране и чрез предчувствие. Тогава вече разговорите не са нужни. Но аз не по задължение вече правя нещата за да бъде взаимния ни живот по-лек и по-добър. И ще изхвърлям и боклука, и ще ти подарявам цветя, и важното е ти да си засмяна! Това е най-важното. А не приятелите ми. Жените били бол....да, ама кои жени?!

Лично за мен е следното: мъж да направи дом и поне две деца. А за жената най-важното днес е да зачене, износи, роди и отчува рожба. Това е!

А силното ми мъжко рамо е нужно на нея да положи там нежната си главица. А моята жена в къщи не е само моята съпруга и майка на децата ми. Тя е и любовницата ми в горещите ни нощи! Пък и ако щете и олтара на моята църква - да се изповядам пред нея, когато ми е много тъжно. Даже и да си поплача. Точно така – аз Мъжът с главно М да си поплаче и да бъде разбран!

Но както се казва в една песен – обичам те дотук! Да, дотук мистър Х и госпожо Ю. И нещо много важно - брак не се спасява, брак се съпреживява. И само тогава е успешен, когато в него няма тегоба! Няма! А има желание за взаимна обич.

Разбира се, че съвети аз по принцип не давам, само идеи. Този наш разговор вече сме го започнали. И само от Вас двамата зависи дали ще бъде продължен. Но сега се сещам за нещо. Докато Вие вземате решението заедно, дали ще се видим или не за в бъдеще време, направете нещо много елементарно. Направете го и няма да сбъркате. Моля Ви, на входната врата на жилището Ви махнете всякакви табелки.

Сложете само една. Може да е и от обикновено картонче. Ама на това картонче да има само три големи букви: НИЕ! НИЕ! НИЕ!

А за сегашното довиждане се сетих за едно хубаво стихотворение на бургаския поет. Няма начин да го сбъркате - НЕДЯЛКО ЙОРДАНОВ. Ето неговото – „И с любов ще те накажа!“.

Ще те накарам да се влюбиш
и не във мен, и не във него -
във вятъра и във звездите
ще те накарам да се влюбиш.

Ще ме накараш да се влюбя
във ритъма на дъждовете,
във погледа на всяка пролет
и в пролетта на всеки поглед.

Ще те накарам да се влюбиш
и не във мен, и не във него,
и не във себе си, а просто
ще те накарам да се влюбиш.

Ще ме накараш да се влюбя,

когато в любовта не вярвам,
не вярвам в теб, не вярвам в нея,
когато в себе си не вярвам,

когато просто и банално
говоря най-банални думи
и зная всичко и на всичко
вкуса съм вкусил тъй отдавна.

Ще ме накараш да се влюбя,
и не във теб, и не във нея,
и не във себе си, а просто
ще ме накараш да се влюбя.

Ще те накарам да се влюбиш
и със любов ще те накажа,
защото в мен, защото в него,
защото в себе си не вярваш.

И после в някаква аптека
ще те изпратя със рецепта,
но е направо безнадеждно
лекарство от любов да търсиш.

Ще те накарам да се влюбиш.
Ще ме накараш да се влюбя.
Ще те накарам да се влюбиш
и със любов ще те накажа.

Дай Боже, всекиму да бъде наказван с любов! Докато свят светува!

И накрая един химн за Любовта на великите The Beatles - All You Need Is Love!

{youtube}dsxtImDVMig{/youtube}

д-р Илия Врабчев, сексолог-психотерапевт